

Det, jeg gav udtryk for, var, at man på det ikkemilitære område, i almindelig udenrigspolitik, kan gøre en forskel, og det er man i gang med at gøre, og det kvitterede jeg for over for den danske regering.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen hr. Holger K. Nielsen må tro mig eller ej, men jeg er faktisk ikke ude på at drille. Jeg er ude på måske at få SF til at erkende, at de kan have et problem. For hvis Europa i det hele taget, NATO-landene og EU-landene, skal være aktive med hensyn til at gøre noget i Mellemøsten, hvad jeg mener der er behov for, så står Danmark svagt.

Hr. Holger K. Nielsen gav også i sin tale tydeligt udtryk for, at der var et stort behov for en europæisk indsats, netop fordi vi ikke havde den amerikanske vinkel på det. Så ville jeg bare gerne have hr. Holger K. Nielsen til at erkende, at Danmark står svagt, fordi vi kun kan være med, hvis det foregår på en ganske bestemt måde; vi kan ikke lægge os i selen, og vi kan slet ikke sætte os i spidsen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen lad mig gentage: Det er slet ikke på dagsordenen i øjeblikket, det er ikke inde i diskussionen noget sted, at Europa skal sende militær til Mellemøsten. Det er slet ikke noget, man diskuterer.

Det, der diskuteres, er, at vi på det politiske område, omkring almindelig udenrigspolitik, med hensyn til observatører, der skal sendes derned, kan gøre en indsats, og det mener jeg at vi skal.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er ikke flere spørgsmål i anden runde, og derfor går vi tilbage til ordførerrækken, og det er fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

I denne afslutningsdebat kan Dansk Folkeparti konstatere, at det egentlig har været et ganske mærkeligt folketingsår. I et halvt år regeringen jo ført valgkamp, startskuddet hertil lød ved regeringsomdannelsen kort før nytår, og siden har statsministeren pisket sine ministre rundt i landet til det ene arrangement efter det andet.

Den ene dag drejer det sig om et morgenmøde på en arbejdsplads, og den næste dag gælder det

et plejehjem under mediernes store bevågenhed, og nu kan det være, at det gælder en reception i Folketinget for statsministeren, som jeg kan se er på vej ud af salen.

Valgkampen er altså i fuld gang, så på den baggrund kan det synes noget mærkværdigt, at statsministeren ikke har kunnet tage sig sammen til at udskrive valget. Men det er jo nok socialdemokratisk taktik og ikke et spørgsmål om, hvad der egentlig gavner danskerne. Men under alle omstændigheder tigger taxametret, og lige præcis i dag er der 283 dage til, at valget skal være afholdt. Man kunne næsten ønske, man havde så langt et målebånd, at man kunne klippe det af. Så er der nemlig gået 4 år siden sidst, og så kan statsministeren ikke trække den længere. Jeg er såmænd ikke i tvivl om, at han gerne ville, men selv statsministeren kommer jo til at overholde grundloven og tak for det.

Men ellers gør regeringen jo en masse for at blive siddende. Her har vi virkelig en regering, der sidder, og derfor er hele dens hverdag én eneste kamp for at prøve at overleve næste valgdag. Vi kunne høre det allerede her i dag, næsten 1 time måtte vi høre på statsministerens valgoplæg.

Imens prøver man at få befolkningen til at glemme de virkelige forhold ved at sætte embedsmændene til at komme med den ene propagandabrochure efter den anden om, hvor godt det hele egentlig går. Sådant er det jo ikke i virkeligheden.

På masser af områder går det ikke så godt, som statsministeren eller hele regeringen prøver at bilde befolkningen ind, og det er på utrolig mange områder, de svagest stillede bliver ramt. Netop den gruppe, som regeringen gør et meget stort nummer ud af at ville forsvare.

Et eksempel er efterlevelsespensionen, som vores ordfører tidligere har været inde på, og som regeringen rask væk fik strøget. Der er ikke nogen medlidenhed med de mennesker, som har mistet deres ægtefælle efter mange års samliv. Der er ikke nogen forståelse for, at den efterladte står i en svær situation med problemer til op over begge ører. Nej, nu hjælper regeringen til, så situationen bliver endnu mere uoverskuelig; det er direkte tarveligt.

Lad mig derfor allerede nu slå fast, at når Dansk Folkeparti skal være parlamentarisk grundlag for en borgerlig regering, så vil vi selvfølgelig arbejde for, at efterlevelsespensionen genoprettes, og at der i øvrigt bliver rettet op på de forhold, som en socialdemokratisk ledet rege-